

— obciążenie Republiki Cypryjskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Uznano, że Archi Ilektrismou Kyprou (Cypryjski Urząd ds Energetyki) naruszył dyrektywę 93/38/EWG i 92/13/EWG w trakcie procedury przetargowej nr 40/2005, dotyczącej umowy w zakresie badania, dostawy i konstrukcji czwartej jednostki centrali termicznej Vasilikos.

Co się tyczy naruszenia art. 4 ust. 2 i art. 31 ust. 1 dyrektywy 93/38, Komisja uważa, że naruszenie wynika z podstaw odrzucenia oferty wnioskodawcy i dzielenia zamówienia innemu oferentowi na podstawie kryteriów, które nie zostały wyraźnie wskazane w ogłoszeniu o zamówieniu.

Co się tyczy naruszenia dyrektywy 92/13, Komisja uważa, że po pierwsze w zakresie w jakim organ zamawiający sam stworzył, poprzez swe podejście, sytuację niepewności co do interpretacji względów, które doprowadziły do odrzucenia oferty wnioskodawcy, organ zamawiający naruszył dyrektywę 92/13, interpretowaną w świetle jej celu, tj. skuteczności, a po drugie organ zamawiający uzasadnił swą decyzję przez zwykłe odesłanie do raportów z oceny.

(¹) Dyrektywa Rady 93/38/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynująca procedury udzielania zamówień publicznych przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji (Dz.U. L199, s. 84)

(²) Dyrektywa Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynująca przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Węgierskiej

(Sprawa C-253/09)

(2009/C 233/10)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: R. Lyal i K. Ritzné Talabér, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Węgierska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że traktując nabycie mieszkania położonego na Węgrzech w zamian za mieszkanie położone w innym państwie członkowskim w sposób mniej korzystny niż nabycie mieszkania położonego na Węgrzech w zamian za mieszkanie położone w tym samym państwie, Republika Węgierska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 18 WE, 39WE i 43WE oraz art. 28 i 31 porozumienia EOG.

— obciążenie Republiki Węgierskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszej skargi jest węgierski przepis podatkowy, na którego podstawie przy naliczaniu podstawy podatku należnego w momencie nabycia własności mieszkania położonego na terenie kraju możliwe jest odliczenie od ceny mieszkania

nabytego ceny mieszkania sprzedanego, jeżeli położone jest ono na terenie kraju.

W świetle art. 18 WE, 39WE i 43WE oraz art. 28 i 31 porozumienia EOG przepis ten jest sprzeczny ze swobodą przepływu osób i swobodą przedsiębiorczości.

Celem wymienionych postanowień prawa wspólnotowego jest ułatwienie obywatelom państw członkowskich wykonywania działalności zawodowej jakiegokolwiek rodzaju w jakimkolwiek miejscu Wspólnoty, a jednocześnie zakazują one jakichkolwiek środków skutkujących tym, że obywatele któregoś państwa Wspólnoty, którzy — korzystając z prawa do swobodnego przemieszczania się — zamierzają wykonywać działalność gospodarczą na terytorium innego państwa członkowskiego, mogliby znaleźć się w niekorzystnej sytuacji. Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że przepisy, które utrudniają obywatelowi państwa opuszczenie państwa członkowskiego pochodzenia w celu wykonywania prawa do swobodnego przemieszczania się lub zniechęcają go do tego, stanowią przeszkody w wykonywaniu tej swobody nawet wówczas, gdy stosowane są niezależnie od przynależności państwowej osób, których to dotyczy.

Tymczasem węgierski przepis podatkowy będący przedmiotem niniejszej skargi jest uregulowaniem takich cechach. Z uwagi na wyłączenie wskazanej korzyści podatkowej obywatele węgierscy lub obywatele innych państw, którzy, korzystając z prawa do swobodnego przepływu, zamieszkują przez pewien czas w innym państwie członkowskim i tam nabywają mieszkanie, otrzymają mniej zachęt do nabycia mieszkania na Węgrzech niż ci, którzy mają miejsce zamieszkania na Węgrzech i nabyli nowe mieszkanie w zamian za inne, położone na terenie kraju, którego byli właścicielami. W ten sposób skutkiem uregulowania węgierskiego może być oczywiście zniechęcanie obywateli innych państw do osiedlenia się na Węgrzech. Komisja uważa, że osoby, które ewentualnie uiściły podatek w podobnej kwocie w państwie swojego poprzedniego zamieszkania, kiedy nabyły mieszkanie, znajdują się w takiej samej sytuacji jak osoby, które nabyłyby poprzednie mieszkanie na Węgrzech. W konsekwencji osoby te powinny być traktowane jednakowo. Zważywszy, że uregulowanie węgierskie stawia w bardziej niekorzystnej sytuacji osoby, które nabywają na Węgrzech mieszkanie w zamian za mieszkanie położone w którymkolwiek innym państwie członkowskim w porównaniu z osobami, które nabywając mieszkanie już dysponują innym na terenie kraju, w uregulowaniu tym dwie obiektywnie identyczne sytuacje są traktowane w sposób odmienny, zatem jest to przepis dyskryminujący.

Jedyny argument rządu węgierskiego nie uzasadnia takiego naruszenia prawa.

Po pierwsze, co się tyczy zarzutu dotyczącego potrzeby zagwarantowania spójności systemu podatkowego, należy zauważyć, że w niniejszej sprawie nie występuje jakikolwiek bezpośredni związek między rozpatrywaną korzyścią podatkową a kompensatą tej korzyści poprzez określoną podstawę podatku, a taki jest wymóg, by przytoczona potrzeba zagwarantowania spójności systemu podatkowego mogła stanowić uzasadnione ograniczenie wykonywania podstawowych swobód. Z gospodarczego punktu widzenia nie istnieje żaden bezpośredni związek między nabyciem innego mieszkania i obowiązkiem uiszczenia podatku oraz sprzedażą pierwszego mieszkania i podatkami

uiszczonymi w tym momencie — związek między tymi elementami wprowadza jedynie ustawodawca węgierski.

Wreszcie, co się tyczy argumentacji rządu węgierskiego dotyczącej poważnych trudności administracyjnych, jakie mogłyby spowodować uwzględnianie nieruchomości sprzedawanych w innych państwach członkowskich i podatków uiszczanych w momencie ich nabycia oraz zapobieganie nadużyciom, do których ewentualnie mogłyby dochodzić przy tych operacjach, Komisja zauważa, że ewentualne trudności administracyjne nie mogą w żadnym przypadku uzasadniać naruszenia podstawowych swobód gwarantowanych w prawie wspólnotowym. Republika Węgierska oczywiście może nakładać określone wymogi w celu uzyskania potrzebnych informacji, lecz wymogi te nie mogą być nieproporcjonalne w stosunku do zamierzonego celu.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (szósta izba) wydanego w dniu 29 kwietnia 2009 r. w sprawie T-23/07 Borco-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co. KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 15 lipca 2009 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-265/09 P)

(2009/C 233/11)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider)

Druga strona postępowania: Borco-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co. KG

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- oddalenie skargi na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu z dnia 30 listopada 2006 r. w sprawie R 808/2006-4 lub ewentualnie odrzucenie skargi skierowanej do Sądu;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami zarówno postępowania w pierwszej instancji, jak i postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione od wyroku Sądu Pierwszej Instancji, na mocy którego stwierdzono nieważność decyzji

Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 30 listopada 2006 r. o odmowie rejestracji oznaczenia „a” zgłoszonego przez drugą stronę postępowania. Sąd uznał, że Izba Odwoławcza błędnie zastosowała art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 40/94”), ponieważ stwierdzenie o braku charakteru odróżniającego oparła jedynie na okoliczności, że w zapisie oznaczenia nie wprowadzono żadnej różnicy graficznej lub dodatkowego elementu graficznego w stosunku do standardowego zapisu kroju pisma limes New Roman, nie przeprowadzając konkretnej analizy jego zdolności do odróżniania, z punktu widzenia właściwego kręgu odbiorców, zgłoszonych towarów od towarów pochodzących od konkurentów skarżącej.

Jako podstawa odwołania przytoczony został art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 90/94. Urząd uważa, że dokonana przez Sąd wykładnia tego przepisu jest niewłaściwa pod trzema względami.

Po pierwsze, wbrew temu, co uznał Sąd, badanie zgodności z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 nie zawsze wymaga, by charakter odróżniający musiał być stwierdzony na podstawie konkretnego badania odnoszącego się do poszczególnych towarów. W przypadku poszczególnych kategorii oznaczeń (np. oznaczeń trójwymiarowych, kolorowych znaków towarowych, sloganów, nazw domen) w orzecznictwie dopuszcza się w badanie konkretnego charakteru odróżniającego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 na podstawie ogólnych stwierdzeń o sposobie ich postrzegania przez konsumentów oraz jego uwarunkowaniu i w związku z tym często pomija się konkretne badanie towarów i usług objętych zgłoszeniem. W orzecznictwie przyjmuje się także, że w przypadku niektórych kategorii oznaczeń konkretny charakter odróżniający może zostać uzyskany jedynie w następstwie używania.

Po drugie, Sąd nie uwzględnił, że badanie charakteru odróżniającego stanowi decyzję o charakterze prognostycznym i w związku z tym zawsze jest pewnego rodzaju przypuszczeniem.

Po trzecie, Sąd błędnie ocenił rozłożenie ciężaru dowodu w ramach rozpatrywania art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, ponieważ przyjął, że Urząd musi dowieść brakującego charakteru odróżniającego zgłoszonego oznaczenia, odnosząc się zawsze do konkretnych faktów. Postępowanie rejestrowe jest postępowaniem administracyjnym, a nie kontradyktoryjnym, w ramach którego podstawy odmowy rejestracji muszą zostać dowiedzione zgłaszającemu przez Urząd. W przypadku gdy skarżący podnosi, że wbrew dokonanej przez Urząd ocenie zgłoszony znak towarowy ma charakter odróżniający, to ma on obowiązek wykazać, w drodze konkretnych i potwierdzonych danych, że zgłoszony znak towarowy ma charakter odróżniający – samoistny lub uzyskany w następstwie używania.